

Arrest

nr. 275 253 van 14 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 maart 2019 als minderjarige, samen met zijn moeder en broer, België binnen. Op 13 maart 2019 verzoeken verzoekers moeder en broer een eerste keer om internationale bescherming; verzoek dat op basis van artikel 57/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ook in verzoekers naam, als vergezellende minderjarige, wordt ingediend. Verzoekers vader dient op 1 juni 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekers vader, moeder en broer een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 juli 2019 wordt het door verzoekers vader tegen deze beslissing

ingestelde beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 224.023. Verzoekers vader dient op 22 juli 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in, dat door de commissaris-generaal op 26 juli 2019 niet-ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers vader gaat niet in beroep tegen deze beslissing en wordt de daaropvolgende maand gerepatrieerd naar Albanië. De door verzoekers moeder en broer tegen de weigeringsbeslissing van 28 juni 2019 ingestelde respectievelijke beroepen worden bij arrest nrs. 233 183 en 233 184 van 27 februari 2020 verworpen.

1.2. Op 28 september 2020 dient verzoekers broer een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2020 dient verzoekers moeder een tweede en verzoekers vader een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 26 november 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekers vader, moeder en broer een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De tegen deze beslissingen door verzoekers vader, moeder en broer ingestelde beroepen worden door de Raad verworpen bij arrest nr. 260 034 van 27 oktober 2021 en bij arresten nrs. 261 298 en 261 300 van 28 september 2021.

1.3. Op 21 oktober 2021 dient verzoeker zelf, als begeleide minderjarige, een verzoek om internationale bescherming in. Dezelfde dag dient verzoekers broer een derde verzoek om internationale bescherming in. Het derde verzoek van verzoekers broer J. wordt op 24 maart 2022 door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Op 24 maart 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 maart 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je Albanees staatsburger, afkomstig uit Lezhë (Albanië). Je bent geboren op X 2004 en aldus nog minderjarig. Je hebt je land van herkomst verlaten in maart 2019 in gezelschap van je broer J.K. (ov x.xxx.xxx) en je moeder R.K. (ov x.xxx.xxx). Op 13 maart 2019 dienden je broer J. en je moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je vader diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2019. In het kader van hun verzoek haalden je ouders de bloedwraak met de familie G. aan. Op 1 juli 2019 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van je broer J. en je ouders. Op 16 juli 2019 werd het door je vader ingediende beroep tegen deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen. De RvV stelde dat zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan de bloedwraak, dat jullie niet aannemelijk maakten dat de Albanese staat geen bescherming kon of wilde bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Op 22 juli 2019 diende je vader, vanuit het transitcentrum Caricole, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij hield vast aan zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek en legde een kopie neer van een verklaring van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië. Op 26 juli 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal zijn volgend verzoek niet-ontvankelijk. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing. In augustus 2019 werd je vader gerepatrieerd naar Albanië.

Op 27 februari 2020 werd eveneens het door je broer J. en je moeder ingediende beroep in het kader van hun eerste verzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De RvV stelde dat voor zover geloof kon gehecht worden aan de beweerde bloedwraak niet werd aangetoond dat jullie voor de problemen met de familie G., geen of onvoldoende beroep konden doen – of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zouden kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezig lokale en/of hogere autoriteiten. Aangaande het feit dat je moeder stelde dat zij en jij en je broer in geval van terugkeer naar Albanië in afzondering zouden moeten leven en dat jij en je broer geen veilige toegang zouden hebben tot onderwijs, wees de RvV er in het kader van de beroepsprocedure van het eerste verzoek van je moeder op dat de bewering dat er bij terugkeer naar Albanië opnieuw sprake zou zijn van gedwongen huisarrest elke ernst en feitelijke grondslag miste. In dit verband wees de RvV onder meer op de eerdere verklaringen van je moeder en je vader waaruit bleek dat jij en je broer regelmatig school liepen tot augustus 2015 en dat jullie konden buiten spelen bij je oom.

Ongeveer tien maanden na zijn repatriëring kwam je vader opnieuw naar België. Op 28 september 2020 diende je broer J., zonder België te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2020 dienden je beide ouders eveneens een volgend verzoek om internationale

bescherming in, dat opnieuw ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verklaarden nog steeds te vrezen voor de bloedwraak met de familie G. Ze vreesden dat jij, je broer of je vader vermoord zouden worden. De verzoeningscommissie bezocht de tegenpartij en deze was nog steeds niet bereid tot een verzoening. In het kader van het tweede verzoek van je moeder en je broer J. en van het derde verzoek van je vader nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Er waren immers geen nieuwe elementen of feiten aanwezig die de kans aanzienlijk groter maakten dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwamen. Jullie brachten immers geen informatie of verklaringen aan die een nieuw licht konden doen schijnen op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Op 28 september 2021 werd het beroep dat jullie indienden tegen deze beslissing verworpen door de RvV. In het kader van de beroepsprocedure van het tweede verzoek van je moeder wees de RvV erop dat uit de verklaringen van je moeder in het kader van je eerste verzoek bleek dat je wel degelijk onderwijs genoten had in Albanië en dat er geen redenen waren om aan te nemen dat dit bij terugkeer naar Albanië niet mogelijk zou zijn.

Op 21 oktober 2021 diende je zelf een verzoek om internationale bescherming in. Je broer J. diende die dag een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van je verzoek vermeld je dat je niet naar Albanië kan terugkeren omwille van de bloedwraak met de familie G. Voor mensen die in bloedwraak verkeren is het niet mogelijk om een normaal leven te leiden. De tegenpartij probeert altijd een manier te vinden om het bloed te wreken. Je bent niet opgegroeid zoals alle andere kinderen. Je zat vooral thuis en was niet echt vrij. Vanuit je appartementsgebouw zag je kinderen spelen op een speelpleintje, maar je kon nooit meedoen. Je kon ook niet naar school gaan. Als jullie toch naar buiten wilden gaan, kwam je oom L.L. jullie ophalen en dan gingen jullie naar zijn huis om met je neefjes te spelen. Destijds beschuldigde je je moeder omdat je niet naar buiten mocht. Pas in België was je op de hoogte dat jullie in bloedwraak waren. Je raakte in een depressie omdat je het verhaal begon te begrijpen en inzag dat je moeder geen schuld trof maar dat ze het deed om je bestwil. Hier in België besliste je om aan je toekomst te bouwen. Je schreef je in voor voetbal en om Nederlands te leren. De missionarissen van de vrede gingen een paar keer naar de tegenpartij met als doel om een verzoening te komen, maar dit bleef zonder succes. Je denkt dat de laatste verzoeningspoging in 2021 was. Jullie hoorden dat er op J.G. druk werd uitgeoefend om wraak te nemen.

Bij terugkeer naar Albanië vrees je dat jij en je familieleden gedood zouden kunnen worden door de bloedwraak waarin jullie verkeren. Je grootste wens is om een leven te leiden zoals alle jongeren hier en je dromen en wensen waar te maken in België. In Albanië zou dat niet gaan want daar zou je niet naar school kunnen gaan, waardoor je geen diploma zou kunnen krijgen, wat nodig is om een toekomst op te bouwen. Je zou ook niet naar voetbaltrainingen kunnen gaan.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: een certificaat over je gezinssamenstelling (origineel); een foto van op Instagram waarop J. te zien is met een wapen (kopie); een attest van "The peace reconciliation missionaries of Albanië" d.d. 18 november 2020 waarin verklaard wordt dat je vader, jij en je broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2009 en waarin staat dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om jullie families te verzoenen maar zonder resultaat omdat de familie G. geen verzoening accepteert; een artikel betreffende een bloedwraak op een 17-jarige dat dateert van 2012; en een artikel betreffende een bloedwraak tegen een derde broer die plaatsvond in februari 2022.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er wat jou betreft, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen en opmerkingen te formuleren; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Voor het overige bracht je op de Dienst Vreemdelingenzaken geen elementen of omstandigheden aan die het vertellen van je verhaal of je

deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 14 december 2021, punt 1). In zoverre je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakt van het feit dat je depressief werd in België (CGVS, p. 8), kan vastgesteld worden dat je nooit hulp zocht met betrekking hiertoe (CGVS, p. 9, 10). Je legt geen documenten neer hieromtrent. Uit je verklaringen op het CGVS blijkt dat je in staat was om te vertellen over je problemen bij terugkeer naar Albanië. Uit niets blijkt dan ook dat je mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van je verzoek om internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in jouw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat jouw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming volledig berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun twee verzoeken, waarvoor de beslissingen nu definitief zijn. Je haalt immers eveneens de bloedwraak met de familie G. aan en geeft aan bij terugkeer naar Albanië te vrezen dat jij en je familieleden gedood zouden kunnen worden door de bloedwraak waarin jullie verkeren (CGVS, p. 4, 7, 9).

In navolging van je moeder, die in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek aanhaalde dat jullie in geval van terugkeer naar Albanië in afzondering zouden moeten leven en dat je geen veilige toegang zou hebben tot onderwijs, en die in het kader van de beroepsprocedure van haar tweede verzoek aanhaalde dat je niet naar school ging in Albanië, kaart je aan dat je geen leven zoals alle kinderen zou kunnen leiden in Albanië (CGVS, p. 12). Je zou niet naar school kunnen en ook niet naar voetbaltrainingen (CGVS, p. 12). Er dient in dit verband onderstreept te worden dat je bij de verzoeken van je moeder reeds was ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing voor haar verzoeken ook voor jou gelden. In het kader van de beroepsprocedure van het eerste verzoek van je moeder werd namelijk vastgesteld dat de bewering dat er bij terugkeer naar Albanië opnieuw sprake zou zijn van gedwongen huisarrest elke ernst en feitelijke grondslag miste. In dit verband wees de RvV onder meer op de eerdere verklaringen van je moeder en je vader waaruit bleek dat jij en je broer regelmatig school liepen tot augustus 2015 en dat jullie konden buiten spelen bij je oom.

Dat er intussen nog verzoeningspogingen geweigerd werden (CGVS, p. 10) en dat jullie hoorden dat er op J.G. druk werd uitgeoefend om wraak te nemen (CGVS, p. 11), zijn gebeurtenissen die volledig in het verlengde liggen van de feiten die je ouders eerder aanhaalden en waarvan er door de RvV al werd geoordeeld dat er, zelf indien er enig geloof gehecht kon worden aan de bloedwraak, geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie hiervoor geen beroep kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. In het kader van hun volgende verzoeken brachten ze geen elementen aan die deze vaststelling in een nieuw daglicht stelden.

De documenten die je neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Over de foto waarop J. met wapens afgebeeld staat kan opgemerkt worden dat deze eenvoudigweg in scène gezet kan zijn en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat een dreiging uitgaat naar jou en je gezin. Aangaande het attest van "The peace reconciliation missionaries of Albanië" d.d. 18 november 2020 waarin verklaard wordt dat je vader, jij en je broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2009 en waarin staat dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om jullie families te verzoenen maar zonder resultaat omdat de familie G. geen verzoening accepteert dient nog te worden opgemerkt dat hier geen enkele bewijswaarde aan gehecht kan worden. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is nu corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Uit deze informatie blijkt evenzeer dat N.S.'s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. Wat er ook van zij, deze foto en dit attest zeggen niets over de werking

van de Albanese autoriteiten en werpen geen nieuw licht op de vaststelling dat jullie niet aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten.

Er kan bovendien nog gewezen worden op de meest recente informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende

maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.

Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de verzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu leg je twee artikels neer met betrekking tot gevallen van bloedwraak. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu dient vastgesteld te worden dat dit noch in het kader van de door je ouders ingediende verzoeken noch in het kader van onderhavig verzoek gebeurde.

Dat je voorts de ambitie hebt om in België je leven op te bouwen en je dromen waar te maken (CGVS, p. 12) is een louter persoonlijk motief dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

Het door jou neergelegde gezinscertificaat bevestigt slechts de samenstelling van je gezin, die niet ter discussie staat.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve kan nog aangestipt worden dat voor het derde verzoek om internationale bescherming van je broer J.K. (O.V. x.xxx.xxx) eveneens een weigeringsbeslissing genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de redelijke termijneis, van het vertrouwensbeginsel van het rechtszekerheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker ontwikkelt dit middel als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 21 oktober 2021 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Op 25 maart 2022 wordt de beslissing genomen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het volgend verzoek tot internationale bescherming moet worden afgewezen als niet-ontvankelijk, nadat het dossier werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 december 2021 aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Deze beslissing is gebaseerd op artikel 57/6, §3, 6° Vreemdelingenwet, waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een beslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, Vreemdelingenwet)

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet.

Dor de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, derde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen vijftien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. [...]

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van meer dan vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, [...]

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van vijftien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgen).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van vijftien

werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.”

Verzoeker geeft vervolgens een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de motiveringsplicht en verwijt de verwerende partij andermaal dat niet wordt uiteengezet waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd: *“Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.”*

Verzoeker geeft vervolgens aan het niet eens te zijn met het inhoudelijk oordeel in de bestreden beslissing en hij betwist dat *in casu* op een rechtmatige wijze toepassing is gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat hij benadrukte waarom hij en zijn gezin Albanië dienden te verlaten. Hij wijst op de elementen van de bloedwraak, waarvoor hij en zijn gezin geen beroep kunnen doen op de bescherming door de Albanese autoriteiten.

Verzoeker stelt dat de door hem aangehaalde feiten bevestigd worden door de verzoeningscommissie van Albanië, *‘Shoqata Misionaret e Paqes Dhe Pajtimeve te Shqiperise’*, waarvan hij een attest heeft voorgebracht. Uit dit attest blijkt dat zowel verzoeker, zijn vader en broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2019 en dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om de families te verzoenen maar zonder resultaat, omdat de familie G. geen verzoening accepteert. Dit originele attest bevestigt volgens verzoeker aldus de waarachtigheid van zijn verklaringen en hieruit blijkt zowel dat er sprake is van bloedwraak en dat er geen oplossing mogelijk is. Verzoeker is het er dan ook absoluut mee oneens dat dit attest moet worden bestempeld als een document *“met geen enkele bewijswaarde”*, omdat eerder zou zijn gebleken dat attesten uit Albanië onbetrouwbaar zouden zijn. Dit betreft een algemene verklaring die wordt geponeerd door de commissaris-generaal. Er wordt nergens concreet aangehaald waaruit zou blijken dat, *in casu*, het attest vals of niet in overeenstemming met de waarheid zou zijn. Bovendien bewijzen verzoekers verklaringen en de eerder overgemaakte documenten het asielrelaas van verzoeker en zijn familie. Er zijn volgens verzoeker dus ook andere elementen die wijzen op de waarachtigheid van de verklaringen van de verzoeningscommissie van Albanië.

Daarnaast miskent de verwerende partij volgens verzoeker dat bloedwraak, zoals in de Albanese traditie, niet beperkt is in de tijd en dat hij, evenals zijn gezinsleden, dus ook actueel nog gevaar loopt. Het is dan ook aannemelijk dat er druk wordt uitgeoefend op J.G. om wraak te nemen, net om dit doel te bereiken.

Verzoeker benadrukt dat hij, net zoals zijn broer en zijn vader, een man is. Het doden van mannen wordt binnen de bloedwraak gezien als eervol, waardoor zij een groter risico lopen.

Door verzoeker werd voorts een duidelijke foto overgemaakt waaruit blijkt dat J.G. gewapend is. Hierop wordt eenvoudigweg door de verwerende partij gerepliceerd dat de foto in scène kan gezet zijn. In de bestreden beslissing wordt dit echter niet gestaafd. Een louter vermoeden, zonder enige onderbouwing, wordt geponeerd. Niettemin wordt vervolgens gesteld dat deze ongefundeerde bewering voldoende zou zijn om aan te nemen dat er geen dreiging zou uitgaan naar verzoeker en zijn gezin toe.

Nog luidens het verzoekschrift is de greep van de Albanese overheid over de bevolking om de *“traditie”* van bloedwraak uit te bannen, zeer gering. Het systeem van bloedwraak is reeds zeer langdurig aanwezig in de Albanese gemeenschap en wordt ook actueel nog toegepast. Bovendien, zo stelt verzoeker, heeft Albanië te kampen met corruptie, waardoor er geen sprake kan zijn van een werkelijke bescherming door de Albanese autoriteiten. Er is geen garantie, althans niet voldoende, dat verzoeker (als minderjarige) beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten om te ontsnappen aan de vergelding van de familie G. in Albanië.

Verzoeker stelt voorts dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat hij geen leven kan leiden zoals andere kinderen in Albanië. Hij kan niet naar school gaan en ook activiteiten buiten school (zoals voetbal) zijn niet mogelijk. Verzoeker geeft aan meer dan drie jaar in België te verblijven. Ook zijn gezin verblijft in België. Hierdoor kan hij niet terugkeren naar Albanië. Deze elementen betreffen derhalve een *“eigen feit”*, hetgeen een apart verzoek tot internationale bescherming rechtvaardigt, waardoor artikel 57/6/, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet onterecht werd ingeroepen als grondslag voor de bestreden beslissing.

Ook socio-economische overwegingen (zoals huisvestings- en tewerkstellings- of scholingsperspectieven) kunnen volgens verzoeker bovendien relevant zijn in het geval waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling (vgl. artikel 3 van het EVRM). Dit is het geval wanneer verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker besluit dat de door hem opgeworpen elementen als minderjarige niet op een afdoende wijze onderzocht werden door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) en dat deze aangehaalde feiten een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad op basis van het voorgaande in hoofddorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te zenden naar het commissariaat-generaal, in subsidiaire orde om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en, in uiterst ondergeschikte orde, om hem subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoeker eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.3.4. Verzoeker verwijt de verwerende partij vooreerst dat, ondanks dat de termijn van vijftien werkdagen om een beslissing te nemen, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker

mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn als minderjarige ingediend verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen tien dagen, doch dertig dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen.

Verzoeker toont, waar hij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure, nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen, louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtzoekende gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont, gelet op het voormelde, op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou meebrengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn, bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

2.3.5. Verzoeker, in het kader van onderhavig beroep wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 maart 2022, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)*”, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet.

Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt “*Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*” De vader en moeder van verzoeker dienden zelf respectievelijk drie en twee verzoeken om internationale bescherming in. Hun eerste verzoeken werden geweigerd, hetgeen bevestigd werd bij arrest nr. 224 023 van 16 juli 2019, wat verzoekers vader betreft, en bij arrest nr. 233 183 van 27 februari 2020, wat

verzoekers moeder betreft. Tegen de beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van verzoekers vader tweede verzoek om internationale bescherming werd geen beroep ingediend. Ook het derde verzoek om internationale bescherming van verzoekers vader werd niet ontvankelijk verklaard en het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad bij arrest nr. 260 034 van 27 oktober 2021 verworpen. Het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoekers moeder werd niet-ontvankelijk verklaard en door de Raad werd het beroep hiertegen bij arrest nr. 261 296 van 28 september 2021 verworpen. Al deze beslissingen en beoordelingen zijn definitief.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet stelt onder andere:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht, noch betwist waar terecht wordt gesteld dat aan de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden als begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Uit de notities van het persoonlijkheid bij het commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming volledig steunt op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun eerdere verzoeken, en waarvoor, zoals is gebleken, de beslissingen nu definitief zijn. Immers, verzoeker beroept zich evenzeer op de bloedwraak met de familie G. en geeft aan bij terugkeer naar Albanië te vrezen dat hij en zijn familieleden gedood zouden kunnen worden door de bloedwraak waarin zij verwickeld zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 4, 7 en 9).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terecht het volgende gesteld:

“In navolging van je moeder, die in het kader van de beroepsprocedure van haar eerste verzoek aanhaalde dat jullie in geval van terugkeer naar Albanië in afzondering zouden moeten leven en dat je geen veilige toegang zou hebben tot onderwijs, en die in het kader van de beroepsprocedure van haar tweede verzoek aanhaalde dat je niet naar school ging in Albanië, kaart je aan dat je geen leven zoals alle kinderen zou kunnen leiden in Albanië (CGVS, p. 12). Je zou niet naar school kunnen en ook niet naar voetbaltrainingen (CGVS, p. 12). Er dient in dit verband onderstreept te worden dat je bij de verzoeken van je moeder reeds was ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg de weigeringsbeslissing voor haar verzoeken ook voor jou gelden. In het kader van de beroepsprocedure van het eerste verzoek van je moeder werd namelijk vastgesteld dat de bewering dat er bij terugkeer naar Albanië opnieuw sprake zou zijn van gedwongen huisarrest elke ernst en feitelijke grondslag miste. In dit verband wees de RvV onder meer op de eerdere verklaringen van je moeder en je vader waaruit bleek dat jij en je broer regelmatig school liepen tot augustus 2015 en dat jullie konden buiten spelen bij je oom.”

De door verzoeker “nieuw” geopperde elementen, met name dat hij geen leven zoals andere kinderen in Albanië kan leiden, dat hij niet naar school kan in Albanië bij terugkeer en dat activiteiten buiten school, zoals voetbal, niet mogelijk zijn, missen, omwille van de bovenstaande draagkrachtige en pertinente redenen, iedere ernst alsook feitelijke grondslag en kunnen dan ook niet worden weerhouden als eigen elementen die een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Dat hij de ambitie heeft om in België, waar hij samen met zijn gezin meer dan drie jaar verblijft, zijn leven op te bouwen en zijn dromen waar te maken, zijn louter persoonlijke motieven en motieven van integratie die als dusdanig niet ressorteren onder het Verdrag van Genève of de bepalingen van subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog motiveert aangaande de vluchtmotieven van zijn vader en moeder, moet worden onderstreept dat het huidig beroep tegen de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) – welk beroep verzoeker instelde omdat hij van mening was dat er in zijn hoofd eigen feiten aanwezig zijn die een afzonderlijk verzoek van zijn ouders rechtvaardigt – niet kan worden aangewend om de beoordeling van de (volgende) verzoeken om internationale bescherming in hoofd van zijn ouders nogmaals te laten beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Dat er intussen nog verzoeningspogingen geweigerd werden (CGVS, p. 10) en dat jullie hoorden dat er op J.G. druk werd uitgeoefend om wraak te nemen (CGVS, p. 11), zijn gebeurtenissen die volledig in het verlengde liggen van de feiten die je ouders eerder aanhaalden en waarvan er door de RvV al werd geoordeeld dat er, zelf indien er enig geloof gehecht kon worden aan de bloedwraak, geen redenen zijn om aan te nemen dat jullie hiervoor geen beroep kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. In het kader van hun volgende verzoeken brachten ze geen elementen aan die deze vaststelling in een nieuw daglicht stelden.”

Ten overvloede kan, in verband met de door verzoeker in het kader van huidig verzoek neergelegde documenten, worden gewezen op de in de bestreden beslissing vervatte overweging, die luidt als volgt:

“De documenten die je neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Over de foto waarop J. met wapens afgebeeld staat kan opgemerkt worden dat deze eenvoudigweg in scène gezet kan zijn en dat hieruit niet kan afgeleid worden dat een dreiging uitgaat naar jou en je gezin. Aangaande het attest van “The peace reconciliation missionaries of Albanië” d.d. 18 november 2020 waarin verklaard wordt dat je vader, jij en je broer in bloedwraak verkeren sinds 18 augustus 2009 en waarin staat dat de verzoeningscommissie probeerde en probeert om jullie families te verzoenen maar zonder resultaat omdat de familie G. geen verzoening accepteert dient nog te worden opgemerkt dat hier geen enkele bewijswaarde aan gehecht kan worden. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is nu corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Uit deze informatie blijkt evenzeer dat N.S.’s verzoeningscommissie er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals valse bloedwraakattesten uit te reiken. Wat er ook van zij, deze foto en dit attest zeggen niets over de werking van de Albanese autoriteiten en werpen geen nieuw licht op de vaststelling dat jullie niet

aannemelijk maakten dat jullie voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep konden doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten.”

Deze documenten werden door de Raad reeds beoordeeld in het kader van het beroep, ingediend door verzoekers broer J., tegen de beslissing van 24 maart 2022 houdende niet-ontvankelijkheid van zijn derde verzoek om internationale bescherming, gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 273 178. In arrest nr. 275 252 van 14 juli 2022 oordeelde de Raad als volgt met betrekking tot deze identiek neergelegde documenten:

“2.3.11. Waar verzoeker als nieuw element een attest van “The peace reconciliation missionaries of Albania” van 18 november 2020 ter staving van zijn huidig verzoek bijbrengt (administratief dossier, map documenten, stuk 3) merkt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal op dat, los van de bewijswaarde die aan betreffend stuk kan worden gehecht, hieruit hoegenaamd niet blijkt dat verzoeker en zijn familie zich niet zouden kunnen richten tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te bekomen. Dit attest zegt immers niets over de werking van de Albanese politionele autoriteiten. Ten overvloede kan worden gesteld dat aan het betreffende attest slechts geen of relatieve bewijswaarde worden gehecht. Uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 1) blijkt dat de betrouwbaarheid van Albanese documenten in het algemeen erg onzeker is, nu corruptie wijdverbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten. Verder blijkt uit de aangehaalde informatie dat de “The peace reconciliation missionaries of Albania” er in het verleden niet voor terugschrok om meermaals vervalste bloedwraakattesten uit te reiken. Los van de waarachtigheid van en de actualiteit van de bloedwraak, slaagt verzoeker er met de voorlegging van dit attest evenwel geenszins in aan te tonen dat hij en zijn familie, bij problemen met de familie G, niet zullen kunnen rekenen op de hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten.

2.3.12. [...]Wat de aangevoerde foto betreft, waarop de betreffende J.G. zou afgebeeld staan met een wapen (administratief dossier map documenten, stuk 2), kan de Raad niet anders dan opmerken dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Daarenboven bevat de foto slechts een momentopname, kan deze eenvoudigweg zijn geësceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien de persoon die erop met een wapen is afgebeeld J.G. zou zijn, dan nog vormt deze foto niet het minste bewijs voor het bestaan van de bloedwraak, noch van de dreigementen aan het adres van verzoeker en zijn familie in het kader hiervan; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker en zijn familie geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten.”

Het door verzoeker neergelegde gezinscertificaat bevestigt enkel de samenstelling van verzoekers gezin, wat niet ter discussie staat.

In de bestreden beslissing wordt bovendien, op grond van recente landeninformatie, terecht besloten dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen, zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, treffen. Meer bepaald wordt in dit verband als volgt overwogen:

*“Ten slotte kan ook nog verwezen worden naar de meest recente informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op*

*https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/ blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state](https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albania-characterisation-prevalence-and-response-state) of <https://www.cgvs.be/nl>) waaruit blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.*

Niettegenstaande rechtsvervolgning door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werd het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan.”

De door verzoeker neergelegde artikels in verband met bloedwraak vermogen geenszins afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen en de daaruit getrokken conclusie. De bestreden beslissing stelt op dit punt voorts terecht als volgt:

“In casu leg je twee artikels neer met betrekking tot gevallen van bloedwraak. Er kan worden vastgesteld dat deze informatie de inhoud van de informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd aan het administratieve dossier, niet kan weerleggen en niet kan besluiten tot de afwezigheid van doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten in Albanië. Hoewel de staat verplicht is doeltreffende bescherming aan zijn burgers te bieden, is deze verplichting niet absoluut en kan dit niet worden begrepen als een resultaatsverbintenis (RvV nr. 190.522 van 8 augustus 2017). Zo houdt het begrip doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet niet in dat er op het grondgebied van het land geen machtsmisbruik mag worden vastgesteld maar moet dit worden begrepen als de verplichting voor deze staat om alles in het werk te stellen om deze feiten te voorkomen of te vervolgen en te bestraffen (CCE, arresten nr. 76466 van 5 maart 2012 en nr. 91669 van 19 november 2012). Met

andere woorden, het feit dat de autoriteiten in bepaalde omstandigheden hun bescherming niet volledig konden garanderen, betekent niet dat deze bescherming in het algemeen en in uw geval in het bijzonder niet doeltreffend is. Aangezien Albanië een beschermingssysteem heeft ingevoerd en het niet blijkt dat u er geen toegang toe kunt hebben, dient u te bewijzen dat u persoonlijk niet in staat was u te beroepen op doeltreffende bescherming vanwege uw autoriteiten. In casu dient vastgesteld te worden dat dit noch in het kader van de door je ouders ingediende verzoeken noch in het kader van onderhavig verzoek gebeurde.”

Verzoeker brengt geen argumenten bij die hier anders over doen oordelen.

Door het voeren van een algemeen, niet onderbouwd, betoog over de nog steeds aanwezigheid van bloedwraak in Albanië, die niet beperkt is in de tijd, en corruptie aldaar, waardoor er geen sprake kan zijn van een werkelijke bescherming van de Albanese autoriteiten, alsook door het opwerpen dat hij als man een groter risico loopt, vermag verzoeker geenszins afbreuk te doen aan de pertinente en uitvoerige motivering uit de bestreden beslissing waaruit blijkt dat, in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het kader van bloedvetes, aan alle Albanese onderdanen voldoende bescherming wordt geboden, dat de redelijke maatregelen, zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, worden getroffen en dat verzoeker niet aantoont dat hij niet in staat was zich te (kunnen) beroepen op doeltreffende bescherming vanwege zijn autoriteiten.

2.3.9. Gelet op het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en dient het beroep te worden verworpen.

2.3.10. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat ook socio-economische overwegingen relevant kunnen zijn, merkt de Raad op dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Albanië zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Uit niets blijkt bijgevolg dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Albanië in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Albanees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.3.12. De Raad heeft het beroep van verzoeker in zijn geheel en ten gronde kunnen onderzoeken. Er is geen reden om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De argumenten in het verzoekschrift kunnen hier, gelet op het voorgaande, niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS